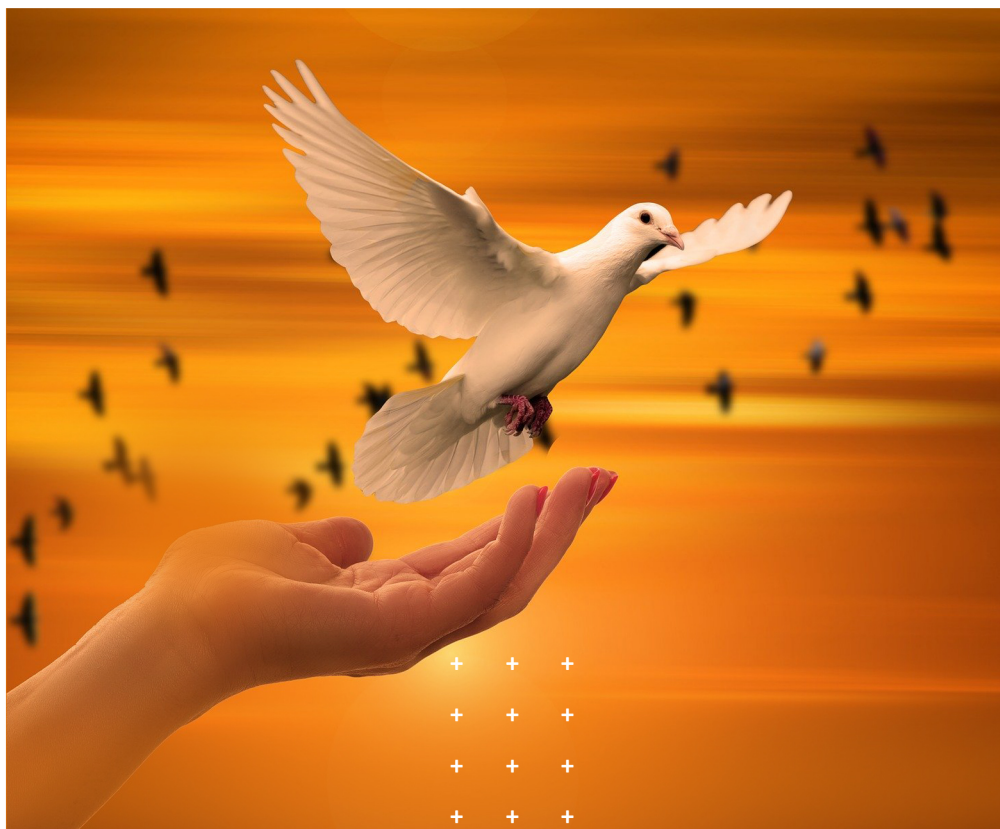

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑΣ

+ + +
+ + +
+ + +
+ + +
+ + +

Πυρσός

Περιοδική Έκδοση Πνευματικής Μαρτυρίας

+ + +
+ + +

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 2020 • ΤΕΥΧΟΣ 143

Σ Τ Ι Τ Μ Ε Σ

Οι αλήθειες αιώνιες.

Ψηλή και μπροστά η σημαία του Σταυρού.

Εμείς;

Στρατιώτες;

Ακολουθούμε;

Συμπορευόμαστε;

Ουραγοί μήπως;

Ή αδιαφορούμε;

Αλλάζουμε δρόμο;

Με στόχους άλλους;

Και λάβαρα πιο εντυπωσιακά;

Χωρίς όποιες θυσίες.

Τί χρειάζονται κι αυτές; Περιττή πολυτέλεια.(!)

Καταλαβαίνουμε τώρα τη θέση: "ερωτώ σε.

Έχε με παρητημένον";

Ω βέβαια. Έχουμε τόσες άλλες απασχολήσεις.

Σε προτεραιότητα.

Είμαστε, ναι, ελεύθεροι.

Ποιός είπε το αντίθετο;

Προχωρούμε λοιπόν. Οι "χοίροι" περιμένουν...

Δύσκολη, ομολογουμένως, η καμπή.

Πρώτος και κύριος προμαχώνας μας; Η λογική μας.

- Μα ποιός μου το εγγυάται;

- Ποιά η εξασφάλισή μου;

- Οι απολαυές μου;

- Η σύνταξή μου;

Ποιός, θα με καλύψει λοιπόν;

Μετέωρες οι απορίες.

Και μάλιστα σήμερα.

Μίλησε κανείς για θυσίες;

ζ.α.

Ακμαιότατο

“Εψαχνα τη θέση μου στην τράπεζα της Μονής (της Αγίας Τριάδος) (και) ένας μοναχός μου είπε: “Κάθισε όπου θέλεις”. Του απάντησα “Δεν θέλω να πάρω τη θέση κάποιου άλλου”. Με κοίταξε κατάπληκτος και μου είπε: “Εδώ δεν υπάρχουν άλλοι. Είμαστε όλοι εμείς”!

Η θέση, ομολογουμένως, προβληματίζει.

Ποιοί είμαστε εμείς; Ποιοί είναι οι άλλοι;

Εμείς είμαστε που έχουμε κοινωνία μεταξύ μας. Αλλά και με το Θεό.

Όταν συμβεί τούτο, δημιουργούμε μια κοινότητα. Δεν υπάρχουν ξένοι. Είμαστε μια ομάδα. Όλοι εργάτες στον αμπελώνα του Κυρίου.

Δεν έχει σημασία, αν μερικοί από εμάς χρησιμοποιούν σύγχρονες μεθόδους. Μηχανήματα και εργαλεία, ενώ άλλοι σκάβουν με τα χέρια τους.

Όλη τούτη η κατάσταση δημιουργεί μια νέα πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που οδηγεί στη διακονία.

Γιατί εργαζόμαστε; Διότι το θέλει ο Κύριος.

Έχουν πολλοί ανάγκη.

Το χωράφι πρέπει να σκαφτεί.

Αντικρύζουμε έτσι το διπλανό μας ως μια διαφορετική παρουσία.

Δεν υπάρχουμε πλέον εμείς και οι άλλοι. Όλοι είμαστε εμείς. Κι αυτό, διότι έχουμε τον ίδιο πατέρα.

Τον ίδιο αγώνα.

Τους ίδιους στόχους.

Την ίδια κατάληξη.

Είμαστε αδέρφια λοιπόν. Δεν υπάρχουν άλλοι.

Έτσι, (για να θυμηθούμε και λίγο τη στρατιωτική μας ζωή) “παρόντες άπαντες”.

“Ηθικόν ακμαιότατον”. Και ο Θεός βοηθός!...

+ο π.Γ.

Η Αποφαση

Όταν ο Αδάμ επέλεξε να ενεργήσει αντίθετα με την εντολή του Θεού, όλες οι επερχόμενες γενεές υπέστησαν το κόστος αυτής της επιλογής με την εκδίωξή του από τον Παράδεισο και τον, πνευματικό πρώτα, φυσικό έπειτα θάνατο.

Σε περιόδους θλίψης και τραγωδιών τεντώνουμε το δάχτυλό μας προς τα πάνω και ρωτάμε: “Γιατί ο Θεός επιτρέπει να συμβαίνουν καταστροφές, αρρώστιες, πόλεμοι;...” Μην ξεχνάμε ότι δε ζούμε πια στην Εδέμ. Ζούμε σ’ έναν κόσμο άρρωστο, που πεθαίνει, ζώντας μέσα στα φθαρτά σώματα και παίρνοντας άσοφες αποφάσεις, που αναβλύζουν από διεφθαρμένες καρδιές. Παρόλ’ αυτά, ο Θεός δεν παύει να εργάζεται διαχρονικά προκειμένου να επιστρέψουμε στην αρχική μας κατάσταση. Γι’ αυτό ήρθε στη Γη ως άνθρωπος, στο Πρόσωπο του Χριστού, κι έγινε το εξιλαστήριο θύμα για τις αμαρτίες μας. Έτσι τώρα, ο δρόμος που οδηγεί πίσω στον Παράδεισο είναι ορθάνοικτος.

Ο Αδάμ έχασε τον Παράδεισο με την απόφασή του. Τα καλά νέα όμως είναι ότι μπορούμε να ξαναβρούμε τον Παράδεισο, όταν με μετάνοια και πίστη δεχθούμε τον Χριστό Σωτήρα μας.

“Αν η φτώχεια συνοδεύεται από αρετή, όλα τα πλούτη της οικουμένης δεν αξίζουν σε σύγκριση με αυτή, ούτε ο πηλός ούτε το άχυρο”. (Ιω. Χρυσόστομος)

γ.

αναδύσεις

«Άκουσα εγώ από κάποιον ναυτικό ότι ο αχινός της θάλασσας, το πιο πολύ μικρό και ασήμαντο αυτό ζώο, γίνεται πολλές φορές δάσκαλος στους ταξιδιώτες προβλέποντας τη γαλήνη και την τρικυμία.

Αυτός ο αχινός όταν προαισθάνεται θαλασσοταραχή, πηγαίνει κάτω από κάποια μεγάλη πέτρα και συγκρατούμενος πάνω της, σαλεύει σαν σε άγκυρα και έτσι συγκρατείται από το βάρος για να μην τον σύρουν εύκολα τα κύματα εδώ και εκεί. Αυτό το φαινόμενο όταν το δουν οι ναυτικοί, ξέρουν ότι πρόκειται να πνεύσουν δυνατοί άνεμοι.

Κανένας αστρονόμος απ' αυτούς που παρατηρούν τις μεταβολές του καιρού από την ανατολή των άστρων δεν τα δίδαξε αυτά στον αχινό, αλλά ο Κύριος της θάλασσας και των ανέμων έβαλε και στο μικρό αυτό ζώο ζωηρό σημάδι της μεγάλης Του σοφίας.

Τίποτε δεν υπάρχει απρονόητο, τίποτε παραμελημένο από το Θεό. Όλα τα βλέπει το άγρυπνο μάτι. Σε όλα συμπαραστέκεται δίνοντας τη συντήρηση στο καθένα. Αν τον αχινό δεν άφησε ο Θεός έξω από την πρόβλεψή Του, τα δικά σου προβλήματα, άνθρωπε, δεν θα τα εξετάσει ερευνητικά;»

Μ. Βασίλειος

...εδραιώματα

Αν βρεθείς...

...ποτέ αμήχανος και λίγο ξαφνιασμένος, ανέτοιμος για να δεχτείς, τότε θα ξέρεις, πώς να προσφέρεις. Δεν είναι το πιο δύσκολο.

Ξέρεις ωραία να δέχεσαι; Και το μικρό και το μεγάλο δώρο, το λόγο και την πράξη και την εκφραση κι εκείνα που περνάνε γι' αυτονόητα κι εκείνα που ξαφνιάζουν.

Και πώς θα γίνει νάσαι πάντα έτοιμος, γιορταστικό το σπίτι σου και ολάνοιχτή του η πόρτα και το καλωσυνάτο γέλιο της υποδοχής γυρτό στην κουπαστή της σκάλας; Πως θ' ασκηθείς να μάθεις, τίποτα να μην περιμένεις και ποτέ, κι έτοιμος νάσαι, να δεχτείς τα πάντα;

Δάφνη Καστρίτη

Διαυγασίες Οριακές

Ο άνθρωπος

...δεν εξελίσσεται ως πνευματικό ον, δηλαδή από τότε που συνέβη η ρήξη της εγκόσμιας συνθήκης του που προέβαλε η αυτοσυνειδησία, η οποία ως τοιαύτη είναι απόλυτη. Και ως απόλυτη κοινωνεί με το απόλυτο, που είναι αυτό που ονομάζουμε Θεό, και που είναι κοινωνία πνεύματος.

Ο άνθρωπος ως πνευματικό ον τελεί υπό επαμειβόμενους φωτισμούς. Αυτή τη διαδικασία προέβλεψε ο Σοφοκλής για τον Οιδίποδα, ο οποίος κινείται από τις αλλεπάλληλες χρησιμοδοτήσεις του Θεού, και πάντοτε σε συνάρτηση με τις αινιγματώδεις ρήσεις αυτού του Θεού, δηλαδή του σημείου Ω. το οποίο μάλιστα, το πρώτον emίλησε για τον Οιδίποδα, προτού αυτός γεννηθεί.

Διατρέχοντας ο άνθρωπος τη στεριά, θα φτάσει αναπόφευκτα - εφ' όσον προχωρεί, διότι μπορεί και να σταθεί κάπου οριστικώς - θα φτάσει στο τελευταίο ακρωτήριο της υλικότητας. Εκεί θα αντικρύσει την απέραντη θάλασσα, την οποία του είναι προορισμένο να διαπλεύσει. Είναι η θάλασσα της πνευματικότητας, για την οποία συνεστήθη ως άνθρωπος. Το ταξίδι στη στεριά γίνεται με τα πόδια. Για το ταξίδι της θαλάσσης τα πόδια είναι ακατάλληλα. Το ότι είναι ακατάλληλα το αντελήφθη ο Σοφοκλής όταν έθεσε στον Οιδίποδα πόδια προβληματικά εξ αρχής.

Ο άνθρωπος, προερχόμενος από τη στεριά δεν διαθέτει κανένα μέσο για να διαπλεύσει τη θάλασσα πέρα από την ακαταμάχητη έλξη του απείρου της, πέρα από τη νοσταλγία του εκείθεν. Προς τούτο λαβαίνει τη βοήθεια από στοιχείο της θαλάσσης, δηλαδή του πνεύματος, που είναι η σχεδία. Είναι οι απεσταλμένοι του Θεού, είναι οι προφήτες, είναι οι αποκαλύψεις, οι χρησμοί, είναι η αποστολή του ίδιου του υιού του Θεού, είναι η Εκκλησία που ρίχνεται ως σχεδία για να περιμαζέψει τις ψυχές και να

τις διαπεράσει εκείθεν της θαλάσσης. Είναι το ξύλο της ζωής, του θανάτου και της αναστάσεως. Είναι το μαγικό καράβι των Φαιάκων. Που σταθμεύουν στο ακρωτήριο της αδιαφοροποίητης υλικότητας του ύδατος και είναι περάτες.

Γι' αυτό και ο Ποσειδών που είναι η θεότητα του αρχικού αδιαφοροποίητου στοιχείου, αρνούμενος την υπέρβαση του στοιχειακού πέτρωσε το καράβι του περάσματος και έκλεισε το λιμάνι τους με βουνά, ώστε να ξανασυσταθεί ο χέρσος τόπος (εις επιβεβαίωση αρχαίας προφητείας). Δηλαδή κατήργησε το τελευταίο ακρωτήριο της στοιχειώδους εγκοσμιότητας, το οποίο οδηγεί προς την Πατρίδα.

Πετρωμένος ο άνθρωπος από τη μακρά διατριβή στη στεριά δύσκολα διαπλέει τη θάλασσα. Θυμάμαι τον ωραίο στίχο του Σεφέρη: "Η θάλασσα, η θάλασσα' έκαμα χρόνια στα βουνά". Έχει τη νοσταλγία του εκείθεν τούτος ο στίχος, αλλά και τη βαρύτητα του παρελθόντος. Από εδώ και πέρα αρχίζει η μεγάλη διακινδύνευση.

Υπάρχει ο κίνδυνος να μη μπορέσει να αντέξει η σχεδιά, αν εξακολουθείς να είσαι πετρωμένος, και να βυθιστείς, όπως ο Πέτρος στη λίμνη της Γενησαρέτ, όταν τον κάλεσε ο Ιησούς να βαδίζει επί των υδάτων. Υπάρχουν φυσικοί επιστήμονες που λένε πως όλος ο κόσμος έγινε με σκοπό να φτάσει στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος όμως στους καιρούς μας δεν γνωρίζει πού και πώς θα φτάσει. Αυτό είναι το αδιέξοδο.

Χρήστος Μαλεβίτσης

**Αν θέλετε να βοηθήσετε τους
άλλους, πρέπει να γράψετε πράγματα,
που μερικοί θα καταδικάσουν.**

Θωμάς Μέρτον

- Στης Ζωής την πορεία

Η γη της Αυστρίας έχει διαποτιστεί με το αίμα των μαρτύρων που εκτελέστηκαν κατά την περίοδο των διωγμών του αυτοκράτορα Διοκλητιανού: Του ιερομάρτυρα Βικτωρίνου, του επισκόπου Πεταβίου, και του στρατιώτη Φλωριανού και των 40 στρατιωτών μαρτύρων.

Πρόκειται για τους μάρτυρες της Αδιαίρετου Εκκλησίας και τώρα, όταν και πάλι καταβάλλονται προσπάθειες να διαιρεθεί και να πολωθεί η Ευρώπη και ολόκληρος ο κόσμος σε δύο αντίθετα στρατόπεδα, οφείλουμε να θυμηθούμε εκείνους, τους άγιους των πρώτων αιώνων της ύπαρξης της Εκκλησίας του Χριστού.

Στο πνεύμα των λόγων του Τερτυλλιανού που είπε ότι το “αίμα των μαρτύρων είναι ο σπόρος της Εκκλησίας” μπορούμε να πούμε ότι το αίμα των χριστιανών πρωτομαρτύρων είναι ο σπόρος από τον οποίο ξεφύτρωσε το ισχυρό δέντρο του ευρωπαϊκού και, σε τελική ανάλυση, ολόκληρου του παγκόσμιου πολιτισμού. Και σήμερα πρέπει να τονίσουμε και να υπογραμμίσουμε ότι η λήθη της αλήθειας για την ακεραιότητα και την ενότητα των πρώτων πηγών είναι ολέθρια και επιζήμια για όλο το φύλλωμα και το δέντρο της Εκκλησίας και ολόκληρου του Πολιτισμού.

Σεργκέι Ποπόβ

* * *

Επισημαίνουμε όμως σήμερα από εδώ από την Βιέννη, μια πόλη δημοκρατίας και πολιτισμικής ποικιλομορφίας, ότι οι πανάρχαιες αξίες και αρχές της Δημοκρατικής διακυβέρνησης, δεν μπορεί να συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται κατά τρόπο που βολεύει το ανώνυμο κεφάλαιο και τα διεθνή οικονομικά κέντρα, παρεμβαίνοντας σε περιοχές για την ενίσχυση δήθεν των αρχών της Δημοκρατίας ενώ κατά βάση η δραστηριότητά τους αυτή μεταβάλλει τα γεωπολιτικά δεδομένα.

Αναδεικνύοντας μάλιστα δολοφονικές εξτρεμιστικές θρησκευτικές ομάδες σε ρυθμιστές των πολιτικών δεδομένων ολόκληρων περιοχών με αξιόλογο αρχαίο πολιτισμό ο οποίος καταστρέφεται με μανία...

Ιωάννης Αμανατίδης

Το αντικείμενο της φιλοσοφίας της Φύσης δεν είναι δυνατό νάναι η ίδια η Φύση, αλλά η ανθρώπινη διάνοια, που διαρκώς της αλλάζει μορφή, δηλαδή τη δείχνει αλλιώςτική. Η Φύση η ίδια είναι κρυμμένη. Ξανά το είπε ο Ηράκλειτος: "Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί".

Είμαστε έγκλειστοι του Όλου.

Η φιλοσοφία κάνοντας αντικείμενό της την ανθρώπινη διάνοια, αυτογνωρίζεται και "συνειδητοποιεί" τις δυνατότητές της.

Δ.Π. Παπαδίτσας

*Σε πόσες, διαφορετικές τώρα, σκέψεις θα μας βάλει;
Σκεφθίτε τη σιωπή του συνομιλητή μας, την ώρα που
κατηγορούμε άλλους. Ή την ώρα που επαινούμε άλλους.
Ω, σιωπή, εύγλωττη ομιλία, πολυσήμαντη έκφραση,
μεγάλη πηγή σκέψεων και λόγων που δεν ειπώθηκαν, ή,
καλύτερα, που ειπώθηκαν με τόσους ποικίλους τρόπους.
Πιο δύσκολα θα σε ξεχάσουμε εσένα, σιωπή, παρά τα
λόγια, αν είχαν ειπωθεί.*

Μ. Στασινόπουλος

* * *

*Η μεγαλοφνῖα, προορισμένη για τη μεγάλη της
δημιουργική προσφορά προς όφελος του συνόλου, βλέπει
κυρίως προς την κατεύθυνση που την έταξε η φύση.*

*Αντίθετα, ο κοινός νους προσπαθεί να βλέπει παντού,
διαθέτοντας, στο μέτρο των δυνάμεών του, την ορθή εκείνη
κρίση για όσα αισθάνεται, βλέπει και κρίνει ότι τον περι-
βάλλουν.*

Μενέλαος Παλλάντιος

Προσπελάσεις...

Είχε οργανωθεί συνέδριο παγκόσμιο στο Σούπρασλ (Πολωνία).

Μόνο νέοι σεμμετέχουν απ' όλο τον κόσμο.

Απάντησα θετικά στην πρόσκληση.

Ετοιμάσα και την ομιλία μου.

Τελευταίες μέρες μπήκε η μητέρα μου στο νοσοκομείο.

Ξημερώματα Δευτέρας η πτήση μέσω Πράγας.

Ομίχλη.

Αργήσαμε να φύγουμε.

Μόλις που πρόλαβα το άλλο αεροπλάνο για Βαρσοβία.

Ο Ιαροσλάβ καθυστέρησε μια ώρα, για να με παραλάβει.

Δυσκολεύθηκα.

Πήγαμε τελικά στο τραίνο. Θα ταξίδευα μόνος μου για Μπιαλουϊστοκ.

Με περιπέτειες φθάσαμε κάποτε.

Με είχε ζητήσει στο τηλέφωνο η σύζυγός μου.

Η μητέρα μου είχε αναχωρήσει για τον ουρανό.

Ο π. Ιωάννης Ματούσιακ θεώρησε σκόπιμο να μιλήσω τη

Δευτέρα αντί για Τρίτη.

Θέσεις στο αεροπλάνο βρήκαμε.

Ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε η όλη συμπεριφορά του π. Ιωάννη.

Ενημέρωσε τους νέους.

Μετά την ομιλία πήγαμε στη Βαρσοβία.

Φθάσαμε μεσάνυχτα.

Πού να μείνω; Στο συνηθισμένο δωμάτιο. Στην αποθήκη της Θεολογικής Ακαδημίας.

Το πρωϊ έφυγα για Πράγα.

Όλη τη μέρα την πέρασα στο αεροδρόμιο.

Τα ξημερώματα πέταξα για Λάρνακα.

Οι ώρες εκεί στο αεροδρόμιο πολύ δύκολα πέρασαν.

Δόξα τω Θεώ.

Κρατώ νοσταλγικά στη μνήμη μου τη στάση και τη συμπεριφορά του π. Ιωάννη στο Σούπρασλ.

Αισθανόμουν ότι πενθούσε μαζί μου.

Ήταν τόσο έκδηλο.

(από το "ημερολόγιο ενός πνευματικού")

Μπορεί...

Μεγάλη η υπόσχεσή Του. Αληθινή η διαβεβαίωσή Του.
"Ζητάτε και θα πάρετε"

Ο καθένας από μας πρέπει να τόχει ήδη αναγνωρίσει. Να τόχει επαληθεύσει. Αν ρίξει μια ματιά στη ζωή του για όσες φορές ζήτησε κάτι θερμά απ' το Θεό, θα το δει.

Γιατί όλοι αντιμετωπίζουμε καθημερινά δυσκολίες. Πειρασμούς. Θλίψεις. Απογοητεύσεις. Χρειαζόμαστε δυνάμεις για ν' αντεπεξέλθουμε. Έχουμε ανάγκη βοήθειας και συμπαράστασης.

Πρώτα απ' όλα στο Θεό πρέπει να στρέψουμε τη ψυχή μας. Αυτόν να ικετεύουμε μ' όλη τη δύναμη και τη θερμότητα της καρδιάς μας. Σ' Αυτού το πατρικό χέρι να κλείσουμε τις ανησυχίες και τα προβλήματα της ζωής μας. Γεμάτοι πίστη κι εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του.

Απαραίτητη προϋπόθεση: Η παράκληση νάναι φωνή μιας καρδιάς θερμής. Γεμάτης ταπεινοφροσύνης και πίστης στην Αγάπη του Θεού.

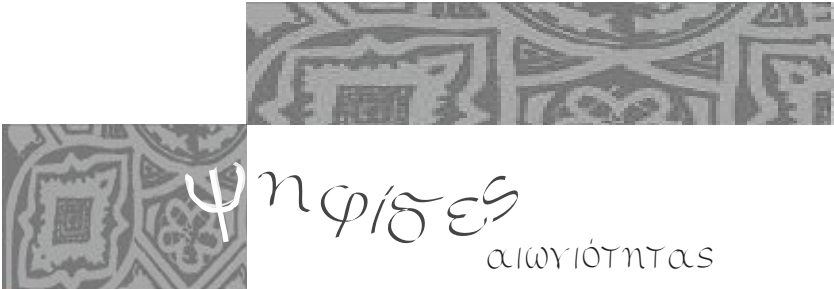
Όταν λείπουν αυτά, τότε άδικα θα περιμένουμε ανταπόκριση. Ο Θεός δεν ανταποκρίνεται σε παρακλήσεις επιπόλαιες.

Ας ελέγχουμε πρώτα, αν αυτό που ζητούμε συμφωνεί με το θέλημά Του.

Είναι φορές όμως που δε εισακούεται από το Θεό.

Τότε λοιπόν ν' ασκηθούμε στην επιμονή και την υπομονή. Ο Θεός ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μας. Ξέρει πόσο μας χρειάζεται και πότε θα πρέπει να πάρουμε αυτό που ζητούμε. Μπορεί να περάσει χρόνος. Δεν πρέπει να χάνουμε το κουράγιο. Και την υπομονή μας.

Να είμαστε σίγουροι για την μεγάλη Αγάπη Του.

Ψηφίδες αιωνιότητας

Οι Ρώσσοι τιμούν την εορτή της αγίας Σκέπης της Θεοτόκου που αρχικά αποκαλύφθηκε στη μακρινή (γι' αυτούς) Κωνσταντινούπολη. Δεν είναι όμως εκεί, αλλά εδώ, στη μακρινή χώρα του Βορρά που η ευλογία του κόσμου προς τη Θεοτόκο γιορτάστηκε και δοξολογήθηκε τόσο χαρμόсуна. Η ψυχή του Ρωσικού έθνους έσκυψε μπροστά σ' αυτή τη θαυμαστή εμφάνιση, και χτίστηκαν εκκλησίες προς τιμή της αγίας Σκέπης σε όλη τη χώρα, καθώς οι καρδιές και τα γόνατα έκλιναν μπροστά στη Θεοτόκο. Αλλά και τώρα, όταν το έθνος περνάει μεγάλη λύπη, ο λαός μας ζητά την ευλογία της. Πώς είναι δυνατό να μην ακούσει τους στεναγμούς και τα βογγητά, το κλάμα και τον θρήνο σ' αυτές τις συμφορές και λύπες;

Πιστεύουμε και γνωρίζουμε ότι και σ' αυτή την περίπτωση η Εύσπλαχνη μεσιτεύει με προσευχές και δάκρυα για τη θλίψη της Ρωσίας. Ακούει η καρδιά μας το κλάμα της; Βιώνει την προσευχή και την παρηγοριά της; Αναγνωρίζει το πέπλο που προστατεύει το έθνος μας; Ναι, όποτε η καρδιά μας κλίνει σε προσευχή μπροστά στην Πανάμωμη, την ακούει και τη γνωρίζει. Παρόλο που φαίνεται να μην αντιστέκεται στις σατανικές δοκιμασίες που περνά η γη μας, ωστόσο δεν την έχει εγκαταλείψει.

Η άθελ, αντιθρησκευτική παραφροσύνη που κάλυψε τη Ρωσική γη, αλλά ακόμη και σήμερα αυτά τα λόγια δεν έχουν χάσει την παραμικρή δύναμή τους. Επειδή όσες, εξωτερικά, νέες μορφές κι αν πάρει αυτή η μάχη, παραμένει μάχη για την καρδιά – του έθνους, όσο και του ατόμου – για τον προσανατολισμό της καρδιάς, για την αφοσίωση και την πίστη της.

π. Αλέξ. Σμέμαν

Μπορεί κάποιοι επαγγελματίες να έχουν βρει πελάτες που λαχταρούν εθνικοχριστιανικά κηρύγματα, όμως η επικίνδυνη αυτή ρητορική που αναπτύσσεται τους τελευταίους μήνες, με αφορμή την επιδείνωση του Μεταναστευτικού, μπορεί να αποδειχθεί ολέθρια για την δημοκρατία. Από τον δικαιολογημένο φόβο, την ανησυχία, τα πολλά προβλήματα που προκαλούν στην κοινωνία οι αδιαχείριστες ροές μεταναστών, μπορεί από την μια στιγμή στην άλλη σαν κύμα να πλημμυρίσουν τη χώρα οργή και μίσος για τους ξένους αχαλίνωτο.

Ντόρα Μπακογιάννη

* * *

Η ανταπόδοτη φωνή, η φωνή του θησαυρού που περιφέρει τη μάταιη ηχώ της στην έρημο. Βουλωμένα αυτιά, βουλωμένες ψυχές και μόνο η έρημος ν' ανθίζει.

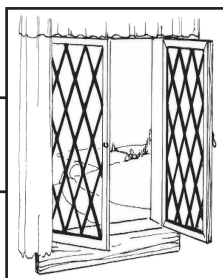
Όλγα Βότση

Πόγια ~~~~~

Κόρη μου,
"Ποτέ καμμιά θρησκεία ή ιδεολογία δεν
προδόθηκε τόσο πολύ, όσο ο χριστιανισμός
από τους χριστιανούς" (Αντρέ Ζίντ).

Τί λες;

αγάπης

Ανοιχτό Παράθυρο...

Ήταν σαφής η διάγνωση. Έλκος στομάχου.

Είδαμε και χειρουργό. Πρόβλημα χολής.

-Και έλκος και χολή.

Η νέα διάγνωση του παθολόγου.

Με προτροπήν του π. Χρυσοστόμου, πήγαμε στην Αθήνα.

Κανόνισε εκείνος τα διαδικαστικά.

Εισαγωγή λοιπόν γι' αναλύσεις. Την επομένη θα γινόταν η επέμβαση.

Όπως καθόμουν το απόγευμα στο κρεβάτι, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος.

Βρέθηκα στο δάπεδο.

Γιατρός που συνέπεσε να είναι εκείνη την ώρα εκεί, σχολίασε:

- Ευτυχώς που δεν είσαι εγχειρισμένος. Αν ήσουν, θα θέλαμε μια περιουσία για αποζημιώσεις.

Η εγχείρηση καλά πήγε.

Οι πόνοι αφόρητοι. Δεν μπορούσα να μιλήσω.

Ο διπλανός άρρωστος φώναζε συνεχώς τη νοσοκόμα. Σε μια στιγμή του είπε:

- Γιατί συνεχώς φωνάζεις; Και ο διπλανός σου (έδειξε εμένα) την ίδια εγχείρηση έκανε και δεν φωνάζει.

Εκείνος απάντησε:

- Δεν πονά.

Πού να' ξερε ότι από τον πόνο δεν μπορούσα ούτε λέξη να αρθρώσω;

Τις αλλαγές τις έκανε αφρικανός γιατρός. Τον ρώτησα:

- Γιατί δεν εγχειρίσατε και το στομάχι;

Απάντησε:

- Δεν έχει τίποτε. Δια της αφής διεπιστώσαμε απουσίαν έλκους.

Πολλοί ήταν οι επισκέπτες.

Εξαιρετικά ευγενικό το προσωπικό.

Τους είχε ξεσηκώσει ο π. Χρυσόστομος.

σ

τ

ο

ν

κ

ό

σ

μ

ο

17β

Διαπλεύσεις

Ο τρόπος του τον έφερνε σε σύγκρουση με όλους. Και άρχισε τελικά να ζημιώνει όλη την προσπάθεια.

Όταν ξέσπασε η κρίση και όλα θα έπρεπε να έρθουν στο φως, τα φόρτωνε σε μας τους άλλους όλα. Αυτός δεν έφταιγε καθόλου, δεν υπήρχε τίποτε εις βάρος του, για να του γίνει παρατήρηση. Η αυτοεκτίμησή του ήταν τόσο ολοφάνερα δεμένη με την ιδέα, πως ήταν άψογος, ώστε του ήταν ανυπόφορο να του αποδεικνύονται η μια μετά την άλλη οι αντιφάσεις του στην άμυνά του, όταν σιγά - σιγά τον απογυμνώσαμε από κάθε επιχείρημά του. Το απαιτούσε όμως η δικαιοσύνη απέναντι των άλλων.

Όταν και το τελευταίο κουρέλι ψευτιάς αφαιρέθηκε από πάνω του και ξέραμε πως τίποτε πια δεν υπήρχε για να πει, ξέσπασε σε σύγκορμους λυγμούς:

Μα γιατί δεν με βοηθήσατε ποτέ, γιατί δεν μου υποδεικνύατε το σωστό; Καλά το ήξερα εγώ πως τα είχατε

μαζί μου. Ο φόβος και η αβεβαιότητα με έσπρωχναν σ' αυτό, που γι' αυτό με κατηγορείτε τώρα. Ήταν τόσο βαρειά η ατμόσφαιρα και το κάθε τι. Θυμάμαι, πως μια μέρα ήμουν τόσο ευτυχισμένος: Ένας απο σας είχε πει, πως κάτι, που έκανα, ήταν πολύ εν τάξει.

Στο τέλος πάλι εμείς φταίγαμε. Δεν τον είχαμε επικρίνει ποτέ, αλλά ούτε δείξαμε ότι είμαστε ευχαριστημένοι. Έτσι είχαμε φράξει όλους τους δρόμους για την βελτίωση του. Έτσι είναι πάντα το λάθος του ισχυρότερου. Μας λείπει η υπομονή της ζωής. Αναζητούμε από ένστικτο να απομακρύνουμε έναν άνθρωπο από τη σφαίρα της ευθύνης μας, όσο το αποτέλεσμα του πειράματος, που λέγεται ζωή, παρουσιάζεται σαν αποτυχία. όμως η ζωή συμπληρώνει τα πειράματά της πολύ πιο πέρα από τα όρια των δικών μας εκτιμήσεων. Και γι' αυτό, πολλές φορές παρουσιάζεται πιο δύσκολη απ' το θάνατο.

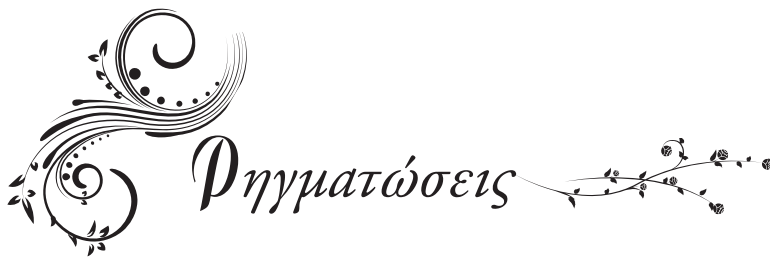
Νταγκ Χάμμερσκελντ

Πρόγραμμα Ακολουθιών

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
2 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου)	7:00 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
3 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
4 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	4:30 μ.μ.
5 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Δημητρίου, Επισκόπου Χύτρων)	—	4:30 μ.μ.
6 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των εν Μελιτινή 33 Μαρτύρων)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
7 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η σύναξη των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
8 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
9 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
10 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου των Μαρτύρων)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
11 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
12 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Ιωάννου του Χρυσοστόμου)	——	4:30 μ.μ.
13 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Αποστόλου Φιλίππου)	—— ——	6:30 π.μ. 8:30 μ.μ.
14 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Γουρία, Σαμωνά και Αβίου των Ομολογητών)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
15 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ματθαίου Αποστόλου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
16 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Γενναδίου Κων/πόλεως)	6:30 π.μ. ——	—— 4:30 μ.μ.
17 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μαρτύρων Πλάτωνος και Ρωμανού)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
18 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αβδίου του Προφήτου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
19 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Προεόρτια των Εισοδίων της Θεοτόκου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
20 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η εν τω Ναώ Είσοδος της Υπεραγίας Θεοτόκου)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. ——
21 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Φιλήμονος Αποστόλου, Ιακώβου του νέου του εν Ευβοία)	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.	—— 4:30 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
22 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
23 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κλήμεντος Επισκόπου Ρώμης, Πέτρου Αλεξανδρείας)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
24 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αικατερίνης της Μεγαλομάρτυρος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
25 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Στυλιανού του Παφλαγόνος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
26 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου του Πέρσου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
27 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Οσίου Στεφάνου του νέου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
28 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Φιλουμένου του Κυπρίου)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
29 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου)	6:30 π.μ. —	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.
30 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ναούμ του Προφήτου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.

«Για...

...να ανακαλύψουμε, να περιποιηθούμε και να σώσουμε τα 12 εκατ. των φυλακισμένων ακόμη θυμάτων του ανόητου φόβου μας, για να θεραπεύσουμε τους «υγιείς» από αυτήν την παράλογη και αμαρτωλή πολλές φορές φρίκη, ίδρυσα το 1954 την Παγκόσμιο Ημέρα των Χανσενικών.

Θέλετε να με βοηθήσετε;

Κάποιαν ημέρα, που βρισκόμουν στην Ασία με κάλεσαν να δω μια χανσενική που θα πέθαινε... Ήταν νεαρά, μόλις 22 ετών και είχε ύψος πιο πάνω από το μέτριο. Την είδα ανήμπορη ν' απελευθερώνεται, με μικρά τινάγματα, από την άθλια ζωή της. Όταν πέθανε, μου ήλθε μια τρομερή επιθυμία να την ζυγίσω. Πήρα στην αγκαλιά μου αυτόν τον μικρό σωρό από κόκκαλα, ζεστό ακόμη και τον απέθεσα σε μια ζυγαριά. Η χανσενική ήταν 22 ετών και ζύγιζε 20 χιλιόγραμμα... Καταλαβαίνετε τώρα από τι πέθανε.

Κι επειδή φρίκιασα κι επαναστάτησα μου είπαν: «έτσι γίνεται από τότε που στήθηκε ο κόσμος. Δεν θα αλλάξετε τίποτε, είναι αδύνατον»!

Αδύνατον; το μόνο αδύνατον είναι να μπορούμε κι εσείς κι εγώ να τρώμε και να κοιμόμαστε γνωρίζοντας ότι υπάρχουν επάνω στη γη γυναίκες που πεθαίνουν επειδή ζυγίζουν 20 χιλιόγραμμα...

Ίσως είναι εξαιρέσεις, θα πείτε, για να ξεφύγετε απ' αυτές τις σκέψεις.

Κι όμως! Βρισκόμαστε στον 20ον αιώνα του Χριστιανισμού και βρήκα πολλούς χανσενικούς κλεισμένους μαζί με τρελούς κι άλλους εντειχισμένους μέσα σ' ένα θλιβερό νεκροταφείο κι άλλους μαντρωμένους μέσα στην έρημο με συρματοπλέγματα, φρουρούς

και πολυβόλα. Λεπροί; Τους είδα γυμνούς, πεινασμένους, να ουρλιάζουν απελπισμένοι. Είδα τις πληγές τους καταφαγωμένες από τις μύγες, τις βρώμικες τρώγλες τους, τα άδεια φαρμακεία τους και τους φρουρούς με τα όπλα τους. Είδα ένα κόσμο αφάνταστο σε φρίκη, σε πόνο και απελπισία.

Πόσο θα διαρκέσει αυτό; Θ' αφήσουμε να πεθαίνουν, να σαπίζουν 15 εκατ. ανθρωπίνων πλασμάτων τώρα που μπορούμε να τους περιποιηθούμε, να τους σώσουμε, να τους θεραπεύσουμε; Να το ερώτημα.

Σ' αυτό πρέπει να απαντήσετε εσείς οι ίδιοι κι όχι άλλος. Και θ' απαντήσετε φέρνοντας σ' αυτή την πελώρια συνάντηση, της Παγκοσμίου Ημέρας των χανσενικών, στη συνάντηση της ανθρωπίνης αλληλεγγύης, τη βοήθειά σας και την αγάπη σας.

Ραούλ Φολλερώ

Αναβαθμοί...

"Το Πατριαρχείο Αντιοχείας διαθέτει τέσσερα ιδιωτικά σχολεία στη Δαμασκό. Η κυρία Νάντια είναι βοηθός διευθυντή σε ένα από αυτά.

"Πριν φοιτούσαν έως και 2000 παιδιά. Σήμερα δεν ξεπερνούν τα 900. Κάποτε με λεωφορεία μεταφέραμε τα παιδιά τους και φεύγουν είτε για το εξωτερικό, είτε για άλλες περιοχές της Συρίας". ("Το Βήμα") Είναι η φυγή λύση;

Να προτιμήσουν άραγε να μείνουν με τα όποια επακόλουθα;

Όποια απάντηση είναι ριψοκίνδυνη. Και τελείως προσωπική.

Η Εκκλησία, πάντως, εξακολουθεί ν' αγωνίζεται. Στο μετερίζι της πάντα.

Ως το τέλος.

Αλέξης

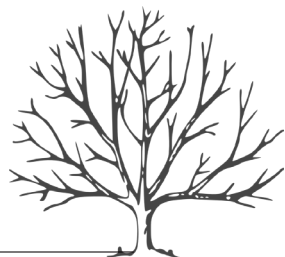

Βεβαιώσεις

Τι ξέρουμε για την αγάπη

Τί ξέρουμε, αλήθεια, οι άνθρωποι
για τα απλά πράγματα
της κάθε μέρας;
Τη θάλασσα, τον ήλιο, τα τζιτζίκια
που όσο ο ήλιος κατακαίει τραγουδούν
για το βουνό, τα δέντρα
και τις πεταλούδες
με τ' αμέτρητα χρώματα;
Τί ξέρουμε, αλήθεια,
γι' αυτούς που συναντούμε
και προσπερνούμε βιαστικά
χωρίς μια καλημέρα,
χωρίς ένα χαμόγελο;
Τί ξέρουμε για την αγάπη;
Πώς μας ξεφεύγει σαν την άμμο
και μένουμε με χέρια αδειανά;
Τί ξέρουμε οι άνθρωποι αληθινά;

Κλαίρη Αγγελίδου

Είναι σημείο των καιρών μας. Κάτι που απωθεί. Το ξέρουμε κι όμως το κάνουμε. Εφαρμόζουμε αυτό που λέει η προς Διόγνητον επιστολή: "... μισείτε τους χριστιανούς, ότι τούτους (τα είδωλα) οὐχ ἡγούνται Θεούς" (ΙΙ, 6).

Και επειδή δε συμφωνούν, για τούτο και τους μισούν. Αφού δεν ασπάζονται και δεν ακολουθούν τη γνώμη τους, τους μισούν.

Απαιτούσαν δηλαδή να σεβαστούν τη γνώμη τους οι άλλοι, οι χριστιανοί. Κι αυτό συμβαίνει και σήμερα.

Νομίζουμε πως είμαστε αλάνθαστοι. Έχουμε την εντύπωση ότι μόνο εμείς είμαστε σωστοί και κανένας άλλος.

Διατυμπανίζουμε συνεχώς τις δικές μας γνώμες και απόψεις. Απαιτούμε από τους άλλους να τις δεχτούν σαν σωστές. Να τις σεβαστούν. Και μάλιστα να λένε πως εμείς τις είπαμε. Για να μας επαινούν . Και να μας θαυμάζουν.

Επιμένουμε, πως δεν κάνουμε λάθη. Καταργούμε τα σύνορα. Αγνοούμε πως μπορεί να ειπωθούν πολλές απόψεις και να είναι σωστές.

Ξεχνούμε την ελεύθερη προσωπικότητα του άλλου.

Περισσότερο σήμερα παρά ποτέ για να μιλήσει κάποιος πρέπει να έχει τις παραπομπές του. Να παραπέμπει δηλαδή στο τι είπαν ο Α, ο Β ειδικός, κλπ. Και τούτο οφείλεται ασφαλώς στον εγωισμό μας. Έχουμε δημιουργήσει ψευδαισθήσεις. Κι επιμένουμε.

Πολλές φορές μιλούμε για κάτι που δεν έχουμε ιδέα. Και πιστεύουμε πως είμαστε αυθεντίες.

Επακολουθεί η σχετική γελοιοποίηση.

Είναι πολύ φοβερά τ' αποτελέσματα αυτής της τακτικής. Αλοίμονο σ' εκείνον που θα γίνει γνωστός.

Σ

Κ

Α

Β

Ο

Ν

Τ

Α

Σ

Διέξοδοι

Η γεμάτη ...

...αγώνα σύγκρουση, ανάμεσα στην ύλη και στο πνεύμα, ανάμεσα στη σάρκα και στην ψυχή, ανάμεσα στις ιδέες και στον ένστικτο βίο δεν είναι φαινόμενο και καταλυτική οδύνη της εποχής μας μόνο.

Από τότε ακόμα που απόκτησε ο άνθρωπος ηθική συνείδηση, παλεύει, τυραννιέται, διχάζεται από τις ροπές της σάρκας και ότι θεραπεύουν τις απαιτήσεις της, και από ένα ασκητικό, πνευματικό ιδεώδες, που και κείνο βρίσκεται βαθιά ριζωμένο στην ύπαρξή του. Τα αποτελέσματα της ανισορροπίας και του αδιέξοδου, που συχνά δημιουργούνται, κραυγάζουν μέσα στην ιστορία.

Στους καιρούς μας όμως, ο σκληρός αυτός αγώνας, τείνει να μηδενιστεί, γιατί οι αντίπαλοι δεν έχουν και τόση διάθεση να συγκρουστούν θανάσιμα! Και αυτό είναι, ίσως το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της εποχής μας: οι αντιδράσεις των πνευματικών δυνάμεων, στις κραυγές και στις απαιτήσεις της σάρκας και του εύκολου βίου, είναι μηδαμινές! Είναι ανίσχυρες! Σχεδόν καθόλου ηρωικές, Ελάχιστα φανερές και επίσημες!

Έτσι, στις μεταμορφώσεις που πραγματοποιούνται σήμερα, η σάρκα είναι ο "μεγάλος" κερδισμένος! Ο τεχνικός και υλικός πολιτισμός, έπαιξαν το παιγνίδι τους, με μοναδική δεξιοτεχνία και είναι οι νικητές της εποχής.

Κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί σήμερα, ότι το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων σκοπεύουν σαρκικές επιδιώξεις και είναι μεθυσμένοι από τη λάμψη, τις επιτυχίες και τις απεριόριστες(!) ικανοποιήσεις της σάρκας.

Αν όμως τούτη η νοοτροπία, που έγινε καθεστώς, κάνει τους ανθρώπους επικούρειους, ωφελιμιστές και εγωϊστές, γι' αυτό δεν ευθύνεται η σάρκα ούτε οι άνθρωποι του "νυν αιώνος", που συγκρότησαν ήδη και τον ανθρώπινο σημερινό τύπο τους, το ιδανικό τους.

Ο αναντίρρητος θρίαμβος της σάρκας, που οι πιά πολλοί κρυφά και φανερά τον καμαρώνουν, σαν λύτρωση από προαιώνια δεσμά, δεν οφείλεται μόνο στην έμφυτη και ακαταμάχητη ροπή του ανθρώπου να την θεραπεύει, αλλά και στην υποτίμηση, στις κατηγορίες και στον υποκριτικό αποτροπιασμό των "πνευματικών" ανθρώπων προς τη σάρκα.

Δημ. Φερούσης

Οδοιπορίες

Η Χαναanaία πήγαινε πίσω Του.

Τώρα προηγείται.

Πέφτει στα πόδια Του.

Τον παρακαλεί.

Ο πόνος της λύει τη σιωπή Του.

Μιλά για τα ψίχουλα Εκείνος.

Κι εκείνη; Άντεξε. Μα αρπάχτηκε από τον λόγο Του. Και νίκησε το Θεό.

Δεν ήταν θέμα εξυπνάδας ή αντιδρασή της. Ήταν μια αποκάλυψη. Είχε ένα μεγάλο κόσμο πίστης μέσα της.

Την πίστη τούτη διεκήρυξε.

Η απάντησή Του η τελική; "Γεννηθήτω".

Δημιουργικός ο λόγος Του. "Ζων και ενεργής!". Δραστικός.

Εμείς;

Εμπιστευόμαστε τις αισθήσεις μας. Και μόνο.

Ζητούμε αποδείξεις λογικές.

Η πίστη του Ευαγγελίου όμως; Είναι κάτι το τόσο ανώτερο,

Ξεπερνά τους ανθρώπους και τις αισθήσεις τους.

Πίστη λοιπόν;

ο περιθωριακός

Απο ένα ημερολόγιο

Δευτέρα
12.10.2020

Πιάνω τον εαυτό μου τις τελευταίες μέρες να αισθάνομαι θυμό. Και ως εδώ, καλά. Ο θυμός είναι ένα καθόλα αποδεκτό συναίσθημα. Εκεί που ξεκινούν να χαλούν τα πράγματα είναι όταν αναμασώ τις σκέψεις μου. Σαν χαλασμένη κασέτα, παίζει ξανά και ξανά η ίδια ταινία μέσα στο μυαλό μου. Ίσως κάθε φορά να προσθέτω και κάτι στην ιστορία. Έγινε αυτό, ή μάλλον καλύτερα, «μου έκανες αυτό», και εγώ, κρίνοντας αυτοβούλως ότι το δίκαιο είναι με το μέρος μου, θυμώνω και αντιδρώ. Μπορεί να σε κατηγορήσω κιόλας.

Κι ενώ παρατηρούσα αυτά στον εαυτό μου, ήρθε σαν απάντηση ο ακόλουθος διάλογος:

-Έχεις βιώσει τόσα στη ζωή σου και ωστόσο είσαι πάντα χαρούμενος. Πώς το κάνεις;

-Αγαπημένη μου, μία φορά χρειάζεται να συγχωρέσεις.

(από την ταινία «Το φως ανάμεσα στους ωκεανούς», Μ. Λ. Στέντμαν)

Μία φορά χρειάζεται να συγχωρήσω. Μία μόνο φορά.

Πολλές φορές επιλέγουμε να κρατάμε θυμό απέναντι στους άλλους, γιατί αυτό μας δίνει την αίσθηση της αυτοδικαίωσης.

Η ταινία παίζει ξανά και ξανά, με εμάς στον ρόλο του πρωταγωνιστή. Αλλά κυρίως στο ρόλο του θύματος. Εσύ φταις που εγώ είμαι σε αυτή τη θέση. Εσύ φταις, εσύ να αλλάξεις. Και κάπως έτσι αποποιούμαι τις ευθύνες μου.

Και μας κατατρώνει ο θυμός. Σαν ένα σχοινί τυλιγμένο γύρω από το χέρι μας, το οποίο κρατάμε όσο πιο σφικτά μπορούμε, γιατί πιστεύουμε, πως κρατώντας θυμό απέναντι στον άλλο, τιμωρούμε αυτόν και δικαιώνουμε τον εαυτό μας.

Αλλά αν δεν αφήσουμε το σχοινί, αυτό που θα νεκρώσει τελικά, θα είναι το δικό μας χέρι.

Θυμάμαι εκείνες τις φορές που τη «γλίτωσα» από τον θυμό. Που έβαλα τον εαυτό μου στη θέση του άλλου, και μπόρεσα να δω τα πράγματα από τη δική του πλευρά. Ήταν λες και ξεφορτωνόμουν ένα βάρος από την πλάτη μου, μεμιάς. Μπορούσα να αναπνεύσω.

Χρειάζεται να συγχωρέσουμε μία φορά! Κι ας είναι κάθε φορά. Μία φορά είναι αρκετή.

Και δεν εννοώ να χώσουμε τον θυμό μας κάτω από το χαλί και να προσποιούμαστε πως όλα είναι καλά. Όσο μαζεύονται βρωμιές εκεί, τόσο θα μας τρώει ο σκόρος.

Αλλά να συγχωρέσουμε πραγματικά. Να ελευθερώσουμε πρώτα τον εαυτό μας και μετά τον άλλο.

Δύσκολο να παραδεχτείς την ομορφιά που απολαμβάνεις, ενώ είσαι βυθισμένος όλη σου τη ζωή μέσα στην ασχήμια. Πάντα θα κατηγορούμε. Θα καταδικάζουμε. Θα ελεεινολογούμε. Πάντα θα προτιμούμε να αγναντεύουμε την καταστροφή, χωρίς να σηκώνουμε τα μανίκια, για να οικοδομήσουμε την αναγέννηση. («Και ο κλήρος έπεσε στα δάκρυα», π. Βασίλειου Χριστοδούλου)

Ας κάνουμε τα μανίκια πάνω, για το καινούργιο! Για αυτό που θα φέρει την αλλαγή!

Μία φορά ας συγχωρέσουμε. Είναι αρκετή.

Για να έχουμε χώρο στην καρδιά μας να αγναντεύουμε την ομορφιά του Θεού!

Ε. Κ.

Πρέπει, μαζί να σωθούμε. Μαζί να φθάσουμε στον Καλό Θεό. Μαζί να παρουσιαστούμε μπροστά Του. Να μη Τον συναντήσουμε χωρισμένο ο ένας απ' τον άλλον.

Θα πρέπει να ξαναγυρίσουμε όλοι μαζί στο σπίτι του Πατέρα μας. Κι ακόμη να σκεπτόμαστε λίγο τους άλλους: Να εργασθεί λίγο ο ένας για τον άλλον.

Τί θα μας έλεγε ο Θεός, αν ξαναγυρίζαμε κοντά Του χωρισμένοι;

Πεγκύ

Η ειρήνη, αυτό το «γλυκύ και πράγμα και όνομα», κατά την έκφραση του αγ. Γρηγορίου του Θεολόγου, είναι ένα πράγμα σπάνιο στην κοιλάδα του κλαυθμώνος – που έχει καταντήσει ο ταλαίπωρος πλανήτης μας. Την εξωτερική ειρήνη «του σύμπαντος κόσμου» φαίνεται να την κυβερνούν περισσότερο οι υλικοί παράγοντες και τα οικονομικά συμφέροντα μερικών «μεγάλων».

Επειδή, όμως, τα οικονομικά πράγματα δεν έχουν ποτέ μια μόνιμη και μακρόχρονη σταθερότητα, η πίστη και η ελπίδα μας για την ασφάλεια του αύριο, του άμεσου και του απώτερου μέλλοντος, δεν αισθάνονται καμιά σιγουριά. Κι έτσι ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει ούτε στιγμή τη γλυκειά όψη της ειρήνης. Δεν «εγεννήθη εν ειρήνη ο τόπος αυτού».

Τα «πετεινά του ουρανού» και τα «κρίνα του αγρού», έπαψαν πια και σαν ποίηση, να τον συγκινούν. Κι αυτό είναι πολύ τραγικό. Αλλοίμονο! Μέσα στη βιοτική του μέριμνα («εγείρεσθαι μετά το καθείσθαι οι εσθίοντες άρτον οδύνης»), δεν πολυπροσέχει τις αδικίες που δημιουργεί καθημερινά γύρω του, πληγώνοντας αυτό το πουλί με τα τρία ονόματα: Ειρήνη με το Θεό. Ειρήνη με τον αδερφό σου. Ειρήνη με τον (συγγενέστερο) πλησίον σου (ήγουν, με τον εαυτό σου).

Έτσι, δεν μπορεί ποτέ να βρει την ποθούμενη εσωτερική ανάπαυση, που θα φέρει την εξωτερική ειρήνη.

Επιγραμματικά το λέγει ο ποιητικός λόγος του Ησαΐα: «οι δε άδικοι ούτως κλυδωνισθήσονται και αναπαύσασθαι ου δυνήσονται» (νζ' 20).

Π.Β.Πάσχος

...ζωής

Ανεβαίνοντας

Του Χριστού ή του κόσμου τούτου;

[Antony Bloom, εκδ. Πορφύρα]

Μια παραλλαγή του τίτλου θα μπορούσε να ήταν: Του Χριστού ή «της Εκκλησίας»; Αυτό ακριβώς απασχολεί τον συγγραφέα. Πρόθεσή του, όπως αναφέρει ο ίδιος, είναι να αντιδιαστείλει αυτό που ο C.S. Lewis ονομάζει "Churchianity" προς την αληθινή διάσταση της χριστιανικής μας ταυτότητας.

Έχουμε βαπτισθεί, συμμετέχουμε στη Θεία Λειτουργία, προσευχόμαστε, δραστηριοποιούμαστε στην Εκκλησία. Όμως... Σκεφτόμαστε, νιώθουμε, επιθυμούμε, ζούμε με όρους Χριστού; Σχετιζόμαστε πράγματι μαζί Του;

Γράφει ο π. Αντώνιος:

Όταν οι Απόστολοι ζήτησαν από τον Χριστό να τους διδάξει να προσεύχονται, Εκείνος τους είπε: «Όταν προσεύχησθε, λέγετε: Πάτερ ἡμῶν...» Σε όλη τη σχετική βιβλιογραφία που γνωρίζω (δεν την κατέχω όλη, αλλά κάποιο μέρος της), το «ἡμῶν» ερμηνεύεται πάντα ως ἐκκληση στους Μαθητές να αισθάνονται ως ένα σώμα, ως μέλη του σώματος αυτού, και ότι κανείς δεν μπορεί να στραφεί προς τον Θεό ως προς Πατέρα, χωρίς να νιώθει αδελφός με όλους τους άλλους.

Σε αυτό όμως το «Πάτερ ἡμῶν» υπάρχει και κάτι άλλο, το οποίο το γνωρίζουμε λίγο, αλλά δεν ξέρω πόσο το νιώθουμε. Όταν ο κύριος είπε: «Πάτερ ἡμῶν» έκανε πατέρα των Μαθητῶν Του το δικό Του Πατέρα και το «ἡμῶν» σημαίνει «Πατέρα μου και Πατέρα σας». Εσείς είστε αδελφοί μου, έχουμε έναν Πατέρα εσείς κι εγώ. Αυτό ακριβώς δεν μας «εμπλέκει» πολύ βαθιά σ' αυτό που είναι ο Χριστός; [...]

Ο απόστολος Παύλος μάς λέει ότι είμαστε παιδιά του Θεού ἐξ υιοθεσίας. Πράγματι, δεν έχουμε γεννηθεί εκ του Πατρός, με τον τρόπο που γεννήθηκε ο Μονογενής Υιός. Εισήλθαμε στη σχέση Πατέρα-τέκνων διά της πίστεώς μας στον Χριστό, διά της ενώσεώς μας με Αυτόν.

Κ. Χ

Ρυάκια

Λευκωσία
10.11.2020

Αγαπητέ μου Τάκη,

Η παγκόσμια απόγνωση γύρω, όλο και πληθαίνει. Και εντονώτερη παράλληλα, γίνεται η προσδοκία του λυτρωμού από το χάος. Η αγωνία επιτείνεται συνεχώς.

Και η "ίωση", της εποχής μας, η αρρώστεια, ύπουλα αποθεώνει την ύλη.

Μα από την ύλη τί να βρει; Μόνο... ύλη. Κι η απόγνωση οξύνεται.

Ένας χρεωλύτης λοιπόν χρειάζεται. Για να εξοφλήσει των ιδανικών τη χρεοκοπία. Και χίλιες θ' απλώνονται γύρω θεϊκές αρμονίες. Αυλοί ποιμενικοί σε πλήρη δράση.

Οι πολλοί εμείς;

Μαζί Του καμιά επικοινωνία. Ο όμβρος κι ο κρατήρας της αγάπης του θεού έχει εξοστρακισθεί από τη ζωή μας. Έχει φύγει. Εμείς το ζητήσαμε.

Κι ο άνθρωπος; Έρημος. Και πλάνης. Για τόπους άλλους. Εκεί κάποιοι ίσως θ' ακροώνται προσδοκώντας.

Συναπάντημα λοιπόν. Μαζύ Του.

Για μian ακτινογραφία πνευματική.

Αξίζει τον κόπο.

Ενδιαφέροντα πράγματα θα δούμε.

Δεν θα χάσουμε.

Πάμε λοιπόν.

Με την αγάπη μου,
a.g.

στην έρημο

«Όπως τα λουλούδια με την ποικιλία και τη διαφορετικότητά τους ομορφαίνουν τη φύση, έχουν διαφορετικό χρώμα, ύψος, μέγεθος, δημιουργούν και κάνουν μεταξύ τους ομορφότερη τη ζωή μας, έτσι και οι άνθρωποι ομορφαίνουν τη ζωή μας και την κάνουν πιο ενδιαφέρουσα.

Όπως οι νότες ενός πιάνου διαφέρουν μεταξύ τους και όλες μαζί δημιουργούν ωραίες μελωδίες, αρμονικές!

Χωρίς τη διαφορετικότητα η ζωή μας θα ήταν ανιαρή. Έτσι και η διαφορετικότητα στους ανθρώπους δημιουργεί μίαν «αρμονία».

Σκέψεις και λόγια από τη νεαρή με ειδικές ικανότητες που απόκτησε πρόσφατα πτυχίο νηπιαγωγού και ετοιμάζεται ν' ανοίξει τα φτερά της.

Έκαμε το όνειρό της πραγματικότητα. Να γίνει νηπιαγωγός. Να αφιερώσει τη ζωή της στην υπηρεσία της παιδείας. Παρέα με παιδιά που γεμίζουν την καρδιά της. Που την εμπνέουν. Όστε να «ξοφλήσει», αν ποτέ μπορεί να γίνει αυτό, το χρέος της προς τις δικές της δασκάλες.

Απέδειξε πως όλοι έχουν δικαίωμα στα όνειρα. Δικαίωμα στη ζωή.

Οι δυσκολίες πολλές. Η πορεία ανηφορική.

Η διαφορά στην εμφάνιση έπαιξε τον πρώτο ρόλο στη διαδικασία της μάθησης.

Να αποδεχθεί πρώτα τον εαυτό της. Να πιστέψει στις ικανότητες και τις δυνατότητές της. Να πείσει, με τη στάση της, τους γύρω της να τη δεχθούν όπως είναι. Να της συμπεριφέρονται φυσιολογικά.

Να κερδίσει φίλους με την όλη παρουσία της.

Από τη στιγμή που οι συμμαθητές και οι συμφοιτητές της την αγάλιασαν, μπήκε το νερό στο αυλάκι με κατεύθυνση την επιτυχία.

Μια επιτυχία που ανοίγει δρόμους. Που στη μάχη με την προκατάληψη βγαίνει νικήτρια.

Παράδειγμα πολύ δυνατό. Μηνύματα ζωής έντονα στέλνει η πορεία της.

Η διαφορετικότητα δεν μπαίνει εμπόδιο. Μπορεί να γίνει πρόσθετο κίνητρο δραστηριοποίησης.

Με συνοδούς την πίστη, την επιμονή και τη συνεχή προσπάθεια ο στόχος επιτυγχάνεται.

Ναι. Τα όνειρα πραγματώνονται.

ΔΔ

ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΕΙΣ

Μαθαίνουμε να προσπερνούμε την ασχήμια ή μάλλον δεν τη βλέπουμε. Δεν την καταλαβαίνουμε.

Δεν έχουμε επίγνωση της αθλιότητας που μας περιβάλλει.

Λέτε;

Θότις

Εξομολογήσεις

Γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Γεώργιο (22435772), τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 3:30 - 5:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός (7:00-11:00 π.μ. και 3:30 - 5:30 μ.μ.) καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθίτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής (22459760, 22459763) (7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Στις 13 Νοεμβρίου, (8:30 μ.μ.) θα έχουμε αγρυπνία.
4. Από τις 15 Νοεμβρίου θα τελούνται Όρθρος και Θεία Λειτουργία, καθ' ότι Σαρανταλείτουργο.
5. Από τις 15 Νοεμβρίου μέχρι τις 24 Δεκεμβρίου τηρείται η νηστεία των Χριστουγέννων.
6. Στη νηστεία αυτής της περιόδου, κατάλυση σε ψάρι γίνεται καθημερινώς, πλην Τετάρτης και Παρασκευής, μέχρι και τις 12 Δεκεμβρίου.

"ΠΥΡΣΟΣ" Περιοδική Έκδοση Πνευματικής Μαρτυρίας • Εκδίδεται από την "Ομάδα των 12" • Περίοδος Δ' • Αρ. τ. 143 • Νοέμβριος, 2020 • Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου • Οι συνεργάτες έχουν την ευθύνη των απόψεών τους. • Διανέμεται δωρεάν • Συνδρομή προαιρετική. • Τηλέφωνο: +357 22459760 • Φαξ: +357 22437746 • Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία • Email: inpanayiassev@cytanet.com.cy • Website: www.panagiapalouriotissa.com • Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" Λτδ, Τηλ: 22433520, Λευκωσία

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

*

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΠΑΛΟΥΡΙΩΤΙΣΣΑΣ**

ISBN 1012-2613